

Ingrid Pava vzbudí v luxusním domě na pražském Starém Městě zpěv ptáků vycházející z obří obrazovky, která sem přenáší zvuky tichomořského ostrova, který její rodina vlastní již čtyři generace. Ona je již pátou v generační posloupnosti pražských obchodních magnátů, kteří se vypracovali vlastní pílí a poctivým charakterem až na onen pomyslný Olymp všech obchodníků.

Může si užívat všeho, co její předci vybudovali. Zvukový deník jí jemně připomene slovy wake up, wake up, že je čas vstávat, protože před snídaní si domluvila golfovou partii s Paulem Netschas, prapravnukem politika – vizionáře, jehož tvář zná celý svět. Snídat po golfu v klubu na Letna Strasse je módou dnešní zlaté mládeže. Jen jestli se tam sejde také s Gretou Kaluos a možná přijde i Margit Parob, aby mohly probrat zítřejší party v Gold Club, nejpopulárnějším klubu v celé německé části Evropské unie, přímo v centru hlavního města Sudettscheischelandu Adolfstadt...

Skoro na druhém konci Prahy, v zahradní čtvrti plné opravdového zpěvu ptáků, dříve zvané Spořilov (nyní Sparlust) se probudili manželé Honza a Eva Bezdíčkoví již o dvě hodiny dřív. Eva přichystala snídani, Honza vzbudil jejich čtyři děti a sešli do přízemí, kde z bývalé kočárkárny byla malá česká škola. Tu ještě úřady nezakázaly, i když kontroly čehokoli zde byly na denním pořádku. Děti se samozřejmě učily i další jazyky, ale vyučovacím jazykem byla čeština! A to díky předkům, vlastencům, kteří jim zanechali úctyhodnou knihovnu čítající tisíce svazků včetně českého slabikáře z přelomu 20. století! Českou historii se však učili stále tajně, snad evropská komise konečně rozhodne, co může v učebnici zůstat a co budou muset vyškrtat, aby nepobuřovali zbytek Evropy svým lpěním na lidech, kteří kdysi umřeli v nějakých válkách. Letos se ředitelka Eva stará, jak všechno zorganizuje, protože se do školy hlásí stále více dětí. Rodiče je svážejí z celé Prahy i okolí. Na prázdninové kurzy chtějí přiletět děti z celého světa. Najednou, po více než 300 letech od doby, kdy němčina a angličtina postupně vytlačovaly češtinu, až se z nich stal úřední jazyk, se bývalí absolventi prestižních světových univerzit rozpamatovali na své kořeny a posílají své děti učit česky. Je rok 2311 a možná, jednou, kdo ví?

Vážení čtenáři,

zdá se vám to jako fantazie? Čtěte pozorně denní tisk, sledujte chování politiků a výkvětu naší ekonomiky, zbohatlíků i bohatých opravdovou pílí. Kam chodí jejich děti do školy? Jak pomáhají naší zemi v zachování vlastního jazyka a vlastní historie? Myslíte, že najdete jiný pozitivní příklad než sebe prezentaci politiků s válečnými veterány v květnových dnech u pomníků? My jsme jich za pět let moc nenašli.

Přesto vám všem přeji, aby se ani naše vnoučata či pravnoučata likvidace této země nedožila.

Jindra Svitáková